

I. I. Sreznevskij na Slovenskem.

(Priobčil *Iv. Merhar.*)

(Konec.)

Kranj (Krainburg), 11. mal. travna.

Poljubljam vaju, mamica in brat, in vaju pozdravljam z velikonočnim pozdravom; kajti tudi za vas

12. mal. travna

je bila včeraj (velika noč). Jaz jo obhajam dovolj čudno. Pred par dnevi je dejal dr. Horvat: „V soboto pojdem v Kranj, pojedimo skupaj, videli bomo, kako praznuje naš narod ta praznik.“ — Zakaj bi ne šli! Poobedovavši pri Horvatu smo sedli na voz in bili čez tri ure v Kranju. Midva z Vrazom sva ostala v gostilni, Horvat pa je šel k dekanu. Včeraj ob osmih je prišel k nama Horvat in naju peljal v cerkev. Tu sem prvič slišal kranjsko propoved in jo hvala Bogu tudi razumel, čeravno ne vsega govora. Iz cerkve smo šli na izprehod, potem pa k obedu; po obedu smo šli zopet na izprehod dalje od mesta, stopili v gostilnico, začeli kupovati kmetom vina, razvezali jim s tem jezik in jih pripravili do tega, da so jeli pripovedovati o svojem žitju in bitju, praviti pravljice in peti pesmi; tako smo tam prebili dan do večera. To je bila dobra šola zame: ko natanko poslušam govor kmetov, zlasti tedaj, kadar hočejo biti razumljivi, tedaj čutiš sam, kako napreduješ.

„Dom in svet“ 1899, št. 7.

Kranjski jezik je jako prijeten, a večja polovica glasnikov se izgovarja na pol, površno; pri tem je naglas jako nenavaden.¹⁾ Med ženskimi glasovi so nekateri jako lepi, med napevi pa se nahajajo taki, ki jako živo spominjajo tirolskih, dasi niso mogli imeti Tirolci nikakega vpliva na Kranjce. O veliki

noči pekó tukaj kolače in potice (povitice). Kolač je večji kruh z rozinami, ki ima luknjo v sredini, a potice so kruh iz zvitega testa, delane na ta način, da devajo na vsak zvitek medu z makom. S pi-sankami (piruhi) je prav tista, kakor pri nas. Vse to se blagoslovi.

Kranj je malo me-stece ob izlivu Kokre v Savo. V srednjem veku je bil utrjen; raz-valine zidovja in stol-pov se vidijo še sedaj. Velikani Karavank se ti zdé par korakov od-daljeni, ko zreš na nji-hove s snegom pokrite vrhove; če pa pogledaš niže, zapaziš cerkve, stoječe na strmih vrho-

vih, katere se ti kažejo kakor bele točke. To je brezprimerno krasna slika. Zjutraj in zvečer je videti gora le do polovice, ker so vrhovi zaviti v oblake. Včeraj je bil jako

¹⁾ Za Ruse, ki imajo samo jeden naglas (kratki), je naš naglas težaven; no nič manj težaven ni za nas ruski, ki tako čudno skače.

Louis Jaques Daguerre,
izumitelj fotografije. (1789—1851.)